

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 02 maja 2017 roku o godzinie 15:05 obwiniony T. K. kierował samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) i poruszał się ulicą (...) w P.. Jest to droga krajowa K-63 biegnąca w tym miejscu przez obszar zabudowany. Obwiniony jechał z prędkością 75 km/h. Tym samym przekroczył dozwoloną prędkość o 25 km/h. Powyższą prędkość funkcjonariusze Policji ustalili na podstawie pomiaru dokonanego przy pomocy laserowego przyrządu do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym (...) 20-20 100 LR.

(vide: zeznania świadka J. W. k.30-30v., notatka urzędowa k.1, wyjaśnienia obwinionego k.29v. – co do faktu kierowania w tym dniu i miejscu samochodem w/w samochodem i przekroczenia dozwolonej prędkości)

Urządzenie pomiarowe posiadało ważną legalizację – do dnia 31 stycznia 2018 roku.

(vide: decyzja Dyrektora Okręgowego (...) Miar w W. k.3)

Obwiniony T. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. W wyjaśnieniach złożonych na rozprawie opisał jaki jego zdaniem był przebieg kontroli drogowej skupiając się głównie na opisie nieprawidłowego postępowania funkcjonariuszy Policji w zakresie ustawienia radiowozu i samych policjantów w trakcie kontroli, co czyniło ich dla niego niewidocznymi i uniemożliwiło wcześniejszą reakcję – zahamowanie i zwolnienie. Odnosnie samego wykroczenia wskazał, że jechał w kolumnie – poprzedzające go auto było w odległości 30-40 metrów – nie zwracał uwagi na swoją prędkość i poruszał się z taką prędkością jak cała kolumna. Podkreślił też, że jego prędkość nie stwarzała zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Wiedział, że znajduje się w obszarze zabudowanym i jakie jest tu ograniczenie prędkości. Nie zaprzeczył, że jego prędkość mogła przekraczać dozwoloną i mogła wynosić 72 km/h. Taki miał być wynik pomiaru prędkości a jedynie policjantka go później zaokrągliła do 75 km/h.

(vide: wyjaśnienia obwinionego k.29v.)

T. K. był już karany za wykroczenie w ruchu drogowym – za przekroczenie dozwolonej prędkości w obszarze zabudowanym – w ramach postępowania mandatowego (wykroczenie z dnia 30 czerwca 2016 roku).

(vide: dane z bazy (...) k.9)

Wyjaśnień obwinionego w zakresie jakim kwestionuje zmierzoną mu prędkość oraz prawidłowość kontroli Sąd nie podziela. Pozostają one w sprzeczności w stosunku do zeznań świadka funkcjonariusza Policji J. W., która fakt popełnienia wykroczenia ujawniła oraz danych zawartych w notatce urzędowej.

Świadek w sposób logiczny opisała przebieg czynności służbowych związanych z ujawnieniem wykroczenia. Dokonując pomiaru prędkości pojazdu kierowanego przez obwinionego ustaliła, że przekroczył on dozwoloną prędkość w przedziale 21-30 km/h. Pomiaru dokonała przy pomocy laserowego przyrządu do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym (...) 20-20 100 LR. Sprawca wykroczenia przyznał się do tego czynu ale odmówił przyjęcia mandatu. Świadek miała pewność, że zmierzona prędkość dotyczy pojazdu obwinionego. W chwili dokonywania pomiaru stała na chodniku tuż przy oznakowanym radiowozie. W pobliżu były zaparkowane także inne pojazdy. Była umundurowana oraz miała założoną kamizelkę odblaskową. Przed pojazdem, którego prędkość zmierzyła, nie poruszały się inne samochody. Po zatrzymaniu sprawcy okazała mu wynik pomiaru widniejący na wyświetlaczu urządzenia (vide: zeznania J. W. k.30-30v.).

Powyższe zeznania Sąd w całości podziela. Są one spójne także ze sporządzoną przez świadka tuż po zdarzeniu notatką urzędową (vide: k.1). W niniejszej sprawie nie zachodzą okoliczności, które poddawałyby w wątpliwość wiarygodność zeznań świadka J. W.. Pełniąc służbę ujawniła wykroczenie i podjęła adekwatne do okoliczności działania. Pomiar

prędkości obwinionego został wykonany prawidłowo, czego zresztą nawet sam T. K. nie kwestionuje – vide: wyjaśnienia k.29v.

W tych okolicznościach wyjaśnienia obwinionego co do jego prędkości jazdy i okoliczności poruszania się tuż przed zatrzymaniem do kontroli nie zasługują na walor wiarygodności. Taka ich treść podyktowana jest chęcią uniknięcia odpowiedzialności za popełnione wykroczenie. Podkreślić należy, że fakt czy kierujący widzi patrol policji bądź policjanta wykonującego czynności służbowe czy też go nie widzi, nie ma znaczenia dla obowiązku przestrzegania przepisów prawa o ruchu drogowym. Skoro na obszarze zabudowanym obowiązuje ograniczenie prędkości do 50 km/h (w godzinach od 5:00 do 23:00) to musi być on przestrzegany niezależnie od tego czy policjanci kontrolują prędkość, czy dokonywany jest jej pomiar przy pomocy fotoradaru lub innego urządzenia pomiarowego.

Jedynie celem podkreślenia Sąd zaznacza, że przedmiotem postępowania nie jest zachowanie się funkcjonariusza Policji i sposób ustawienia radiowozu w toku przeprowadzanej kontroli drogowej – o ile nie wpływa to na prawidłowość ujawnienia i dokumentowania wykroczenia – a ustalenie czy obwiniony przekroczył dozwoloną prędkość i czy pomiar był prawidłowy. W tym zakresie też Sąd poczynił ustalenia, o których mowa była we wcześniejszej części uzasadnia.

Sąd na podstawie złożonych przez obwinionego dokumentów dostrzegł, że złożył on skargę na czynności funkcjonariuszy i będą one ewentualnie przedmiotem oceny w ramach odrębnych postępowań przed organami Policji.

W tej sprawie nie budzi natomiast wątpliwości, że obwiniony przekraczając o 25 km/h dozwoloną w obszarze zabudowanym prędkość [prędkość dozwolona 50 km/h], naruszył zasadę wyrażoną w art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997 roku Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2017 roku poz. 1260). Tym samym swoim zachowaniem wyczerpał wszystkie ustawowe znamiona wykroczenia z art. 92a kw.

Obwiniony był już karany za wykroczenie przeciwko przepisom ruchu drogowego (k. 9). Jest emerytem z miesięcznym dochodem w wysokości 1.400 złotych, z którego dokonywane są potrącenia. Wcześniej pracował jako kierowca. Jest rozwiedzony, nie ma nikogo na utrzymaniu. Posiada własny majątek (oświadczenie obwinionego k.29-29v.).

Wymierzając obwinionemu karę Sąd oparł się na dyrektywach wymiaru kary określonych w art. 33 kw.

W ocenie Sądu szkodliwość społeczna czynu jest dość znaczna. Ma na to wpływ przede wszystkim fakt, że tego typu zachowania – jazda z nadmierną prędkością jest praktycznie plagą na terenie należącym do właściwości tut. Sądu. Ponadto do naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym doszło w obszarze zabudowanym, na drodze krajowej o znacznym natężeniu ruchu w okresie letnim, co stwarza dodatkowe zagrożenie dla innych uczestników ruchu.

Kara grzywny w wysokości 200 złotych jest w ocenie Sądu karą adekwatną do szkodliwości społecznej czynu i jego zawinienia. Spełni też swoją rolę w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej. Niniejsze postępowanie oraz orzeczona kara będzie dla obwinionego właściwą nauką życiową i zdaniem Sądu sprawi, że nie popełni ponownie czynu zabronionego czy to w postaci wykroczenia, czy też przestępstwa.

O kosztach postępowania i opłacie sądowej Sąd orzekł w myśl przepisów powołanych w sentencji wyroku uznając, że sytuacja majątkowa obwinionego – stałe źródło utrzymania – pozwala mu na ich uiszczenie, bez uszczerbku dla jego koniecznego utrzymania.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)

(...)